

Doktor Tokeramo meg a nő.

Irta: Blas.

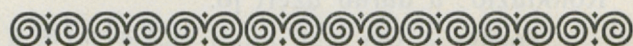
Berlin, 1912.

A Café Schön, az egy kedves kis hely az Unter den Linden mentén, ahol jó habos tortát lehet kapni a szomorú és oly habnélküli kávéhoz és ahol egy nagyhajú kvartett muzsikál négytől-hétfig. Itt szoktam ülni némely délutánokon és ilyenkor nézem az ablakon át a nőket, a telteket, a szőkéket és nagyon rubensieket. Ritkán nézek befelé a kávéházba, mert ami ott van, az nem nagyon érdekes. Ugyan kérem, ez egy szolid német hely, ahol cvikkeres urak olvassák a Gartenlaub-ét és cvikkertelenek a Rundschau-t, de a Neu-ét. Hát mondom, csak néha nézek a szomszédaimra, mint ma is, amikor letelepedett ide mellém egy sárga és mosolygó, nagyon illemtudó kis finom ember meg egy moleft, élénk és szemérmetlen germán fehérenép. Miután Berlin ez és én szeretem Lengyel Menyhértet meg a Tájfunt, az első gondolatom az volt, hogy nini, ez itt doktor Tokeramo, meg a nő, az Ilona, az édes, a rossz, a gyönyörűen piros és hisztériás, a bestia, a drága. Ámbár a német diszkrét és fegyelmezett, mégis egyszerre odafordult a közérdeklődés a sárga, meg a nője felé. Ők ezt ketten mindjárt észre is vették. A sárga igyekezett fesztelen és hanyagúl elegáns maradni és az örökké rejtelmes mosolyából ezt olvastam, úgy hiszem: „No, nem bánom, hát csak nézzetek ide! Azért mert sárga vagyok, mert ferde a szemem és a lábam, azért vagyok olyan legény mint fi, mert ide nézzetek, milyen szép gésám van! Ez az enyém, ezt elvettem az orrotok elől. Én vagyok a veszedelem. Huh, huh, huh!!! Elveszem a Kulturát, azután a Nőt, azután a nyakatokra ülök...” A nő, az édes, ezalatt egy kicsit szégyenkezve nézett körül. Szégyelte a japáni gentleman-t. Azután belemelegedett a helyzetbe, kezdett neki hizelegni az exotikum. Körül nézett és miután az én „tout compendre c'est tout pardonner” kifejezésű arcom elég közel volt hozzá, hát nekem kezdett a szemével beszélni. „Kérem, én tudom azt jól, hogy ez egy undok sárga majom. De én nekem azért nincsen ám olyan rossz ízlésem, kikérem

341

magamnak, hogy ezt föltételezze rólam tisztelt úr, vagy miután elég hosszú haja van, gondolom, csupán író, nem, ezt ne higgye rólam! Én elveszem a pénzét, egy kicsit megbolondítom, azután eldobom, mint... mint egy kifacsart citromot, ahogyan a magyar novellákban mondják. Én tulajdonképpen miszsiót teljesítek. Megzavarom a sárga veszedelem lelki és fizikai egyensúlyát...”

És mialatt a nő, a miszsiót teljesítő, e percben tehát nagy nő, jegeskávéét evett nagy kanállal és hozzá jó sok tortát dupla habbal a sárga pénzén. Elnéztem a mosolygó Sárga Veszedelem urat az óriási söröskorsó és a moleft európai nő perspektívájában. Szerelem és sör! Ez a két fölséges intézmény rontja el, facsarja ki, teszi fönkre a közénk vetődő doktor Tokerámokat. Hoch, hoch, hoch! Ez a két méreg a mi megmentőnk. Mert, látjátok feleim, a tudományunkat, azt beveszi pár év alatt és ellenünk való energiára transzponálja a sárga faj. De a szeszünket, meg a mosolygó és telt nőinket nem bírja el. Ettől elpusztul doktor utriusque juris Sárga veszedelem úr!

Ezeregyéj.

Irta: László István.

Scherezád éje szállt le körülöm. Szívem mélyén az élő titkot érzem. És várom, hogy egy titkos ébredésben Mire eszmél föl alvó életem.

Enyém az édes, kincses éj ma még Az idegen, a hús tündérvilágban. Álomból, szerelemből kélsz csodásan És oly közel vagy, olyan csodaszép.

Szótlán szépséged, arcod némasága Halk csodarózsa, titkait kitarja Az életem, az életed fölött.

Scherezád bús csodája jár az éjben, Hol minden él. Reggel fáradtan érzem, Az életem otthonából jövök.

342